

[Wilhelm]

fængsling, hvor vi har landets justitsministers ord for, at det fremkalder falske tilståelser og bliver brugt som handelsvare; som accepterer retshåndhævelsesarrest, hvor Karl Jørgensen sad i et halvt år på det spinklest tænkeligt grundlag, som viste sig at være forkert; som accepterer forebyggende anholdelser; som ikke vil være med til, at man undlader udmattelsesafhøringer og sikrer de sigtede 6 timers sammenhængende hvile i døgnnet osv. Og han taler om, at mit indlæg er vendt mod retssikkerheden. Jeg tror, vi har nogle ret forskellige opfattelser af, hvad retssikkerheden er.

Jeg erkender, at der er to sider af retssikkerheden, og derfor talte jeg om den side, der hedder den enkelte borgers retsbeskyttelse over for statslige myndigheder.

Justitsministeren og hr. Nør Christensen sagde, at der intet nyt var. Det er desværre ikke rigtigt. Tingene udvikler sig jo hele tiden, og jeg har aldrig før her i salen haft lejlighed til at tale om, at justitsministeren nu også beskytter foregribende anholdelser. Det er noget nyt. Jeg har aldrig før i salen haft lejlighed til at tale om alle disse ting, som justitsministeren med den almindelige udskridning af retsplejegrundlaget har accepteret på det seneste, og jeg nåede slet ikke at komme ind på politidirektør Eefsens instruks, som vi ikke, uanset hvor retsstridig den er, kan få justitsministeren til at sige skal trækkes tilbage.

Hr. Nør Christensen talte om volden mod politiet. Ja, det er klart, når man optrapper, sker der noget på begge sider, men hr. Nør Christensen kommenterede ikke min oplysning fra politidirektørens egen statistik, der viser, at 20 pct. af de tilskadekomne politifolk kommer til skade ved, at det er deres kollegaer, der slår dem med knipler, og deres kollegaer, der lader deres hunde bide dem. Det viser noget om, hvilken vilkårlighed og hvilken manglende motivation der er for den voldsanvendelse.

Justitsministeren talte om, at det hele var påstande, men desværre ville han ikke gå ind i dem. Ikke én eneste af dem ville han gå ind i, men bare karakterisere det hele som påstande. Desværre er det alt sammen facts.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Modsat hr. Wilhelm er jeg glad for de ord, der kom fra justitsministeren om, at man ville højne retsbevidstheden, men jeg må tilstå, at det i den tid, hvor hr. Ninn-Hansen fra de konservative har været justitsminister, desværre ikke er blevet til så meget, men det har andre årsager, bl.a. det radikale venstre, socialdemokratiet, VS og SF, som har modarbejdet adskillige af de forslag, der er kommet, men som fremskridtspartiet selvfølgelig har støttet.

Jeg vil også gøre en bemærkning til hr. Wilhelm. Jeg synes ikke, at hr. Wilhelm er den rette til at tale om retsbeskyttelse og retsbevidsthed. Befolkningen husker jo endnu VS-borgmesteren hr. Villo Sigurdssons opildnertale på Nørrebro, som sluttede med: Styrk demokratiet, besæt brødfabrikken. Det er jo VS, når de er ude i gadernes parlament. Derfor er hr. Wilhelm bestemt ikke den rette til at revse andre herinde. Da hr. Wilhelm kom ind på spørgsmålet vedrørende isolation og varetægtsfængsel, glemte han fuldstændig at sige, at der ikke var nogen undersøgelser, der godtgjorde, at der var nogen skadevirkninger vedrørende dette. Det eneste, hr. Wilhelm og VS har kunnet diske op med, er undersøgelser vedrørende astronauter, Spaniensfrivillige osv.; de har altså ikke kunnet henvise til nogen ordentlige undersøgelser, for der har ikke været nogen skadevirkninger, og retslægerådet har da også taget afstand fra disse undersøgelser.

(Kort bemærkning).

Waldorff (VS):

Hr. Wilhelm talte om en udvikling i vort samfund, som er fantastisk farlig, som handler om, at vi ser stadig flere eksempler på, at noget, der ligner politistatsmetode, bliver mere og mere accepteret af de statslige myndigheder. Jeg mener, det er et eksempel på denne udvikling, når man kan høre et medlem af folketinget, som i det civile er politibetjent, nemlig hr. Nør Christensen fra centrum-demokraterne, heroppe stå og sige, at hvis det stod til hr. Wilhelm, skulle alt drukne i juridiske spidsfindigheder, som kunne lamme politiet, i stedet for at det kunne handle, som det var nødvendigt. Problemet er nemlig, at politiet på en række områder begynder at fungere som stat i staten og handler ikke bare på trods af juridiske spidsfindigheder, men på trods af lovgivningen.